

vitaliteit, vibes en vakantie

RUN TO THE MUSIC Lissabon & Fado

4 t/m 8 oktober 2013

Run to the Music dat is hardlopen én van muziek genieten in een fantastische buitenlandse stad. De perfecte combinatie.

Onze eerste reis gaat naar Lissabon, de stad van de fadomuziek. Je logeert in een 3 sterren hotel midden in Lissabon.

Gedurende 5 dagen geniet je van de stad, de muziek en de sportieve inspanning. Het ideale lange weekend weg.

Wanneer: van vrijdag 4 t/m dinsdag 8 oktober. Voor meer informatie en reservering: www.runtothemusic.nl

Hardloop afstanden 42 km, 21 km en 5,5 km. Prijs: €799 pp op basis van 2 persoonskamer

heeft hij zijn werkterrein uitgebreid naar De Hoge Weide. De jonge dominee, in spijkerbroek en zwart T-shirt met Arabische opdruk, eet halal. Zijn drie kinderen hebben Arabische namen. Daarmee wil hij laten zien dat hij veel respect heeft voor moslims. Maar hij wil ook graag dat zijn moslimvrienden het verhaal van Jezus horen. En waar kan dat beter dan op de volkstuin? Een prachtige plek om samen te genieten van Gods schepping. Zo staat het ook letterlijk in de Bijbel: 'Zoek vrede voor de stad. Plant wijngaarden, plant bomen.'

Bouma heeft twee tuinen. De ene is voor zijn gezin en voor Bijbelstudie. Op de andere tuin staan acht houten groentebakken voor acht families: vier christenfamilies en vier moslimfamilies. Ze komen nog niet zo vaak als hij zou willen. 'Dat moet groeien.' De Turkse buurvrouw staat bij de heg met een grote bos uien. 'Voor jou, Henk.' 'Buurvrouw, waarom zijn uw uien veel groter dan de mijne?' vraagt hij. Ze lijkt het niet te horen. 'Ik boos op jouw vrienden,' roept ze. 'Alles loopt jouw tuin in als jij weg bent. Mag niet. Wordt rommel.'

Een Marokkaanse tuinier kreeg een boete omdat hij zijn ligusterheg had weggehaald. 'Waarom moet iedereen dezelfde heg? Het is hier net een begraafplaats.' Dat is een eis van de gemeente, vertelt bestuurslid Peter. Zelf zou hij zijn heg best hoger willen laten groeien, zodat hij lekker met zijn blote kont in de zon kan. 'Dat mag niet. De gemeente wil een ordelijk, uniform park, waar de kantoor mensen ook van genieten.' Maar hoe zit het dan met het verbod op kippen in de tuin? Peter wijst naar de tuin van de achterbuurman. Vier jaar geleden begon hij met een kleine boomgaard en vier kippetjes. Al snel scharrelden er 25 kippen tussen de bomen. 'Als iedereen dat gaat doen, wordt het hier een gekkenhuis.' Het kippenvoer trekt ratten aan. 'Daar zit ook niemand op te wachten.'

'Waarom moet iedereen dezelfde heg? Het is hier net een begraafplaats'

Allemaal angst

'Het is allemaal angst,' zegt Bob. 'Angst om de controle te verliezen.' Bob, Surinamer van origine, was een van de eerste tuiniers met een kleurtje op De Hoge Weide. In het begin was er een groep tuinders die het complex wit wilde houden, vertelt hij. Alsjeblieft geen Joegoslaven, dat trok maar criminaliteit aan. En Marokkanen, die kwamen alleen maar om vuurtjes te stoken. Nu vinden ze het enig, al die buitenlanders die om de haverklap met geroosterd vlees of glazen thee aan de heg staan.

Er is weer gedoe over een speeltuin, de grote wens van ouders met jonge kinderen. 'Ik heb geen zin in blèrende kinderen voor m'n heg,' vindt een groep rustzoekers. Wie gaat toezicht houden? En wat als er straks ook vreemde kinderen uit Kanaleneiland komen spelen? 'Ach,' zegt Bob. 'Is het zo erg als er eens een paar plantjes sneuvelen?' Zelf is hij voor maximale openheid. 'Het enige argument waarom wij peperdure grond voor een prikkie van de gemeente mogen pachten.' Toen hij op een avond in zijn plantenkas kwam, lag er een grote hoop onder een deken. 'Help, een dooie in m'n plantenkas,' schrok Bob. Maar toen hij er tegen schopte, kwam de hoop in beweging. Sindsdien gebruikt Johan, volgens Bob een nette, discrete zwerver, zijn tuin om uit te rusten van een lange dag dwalen door de stad. Andere tuiniers waarschuwden de politie. 'Het is mijn tuin,' zegt Bob. 'Ik heb geen centje last van Johan.'

Christos, een broodmagere Griekse muzikant van 76, maakt zich niet druk over het bestaansrecht van De Hoge Weide, de woelmuizen of de burens. Hij heeft andere dingen aan zijn hoofd. Zijn huis in de Meern is volgestouwd met zelfgebouwde doedelzakken, fluiten en hobo's. Vroeger kreeg hij voor een Griekse doedelzak met een gemak een paar duizend euro. Nu raakt hij ze aan de straatstenen niet meer kwijt. 'Nederlanders bezuinig, bezuinig,' zegt hij. 'Mooie tijd voorbij.'

Hij gebruikt zijn tuin om een beetje uit te rusten en op zijn fluit te spelen. Naar een tuinhuisje taalt hij niet: als het slecht weer is, mag hij altijd in het huisje van de buurman. In zijn tuin staan vijf makkelijke koolplanten, de rest is onkruid. Spitten of wieden doet hij nooit. 'Ik apart man,' zegt hij. 'Maar áárdig apart man.' Af en toe smeert hij zijn handen in met crème en trekt hij zijn oranje tuinhandschoenen aan. Dan knipt hij de brandnetels een beetje bij. Hij laat zijn ranke handen zien: 'Moet soepel en schoon blijven. Voor fluit.'

In juni, voor de andere tuinders de drukste tijd van het jaar, vertrekt Christos met zijn vrouw en een bus met instrumenten en kleding naar Griekenland. Het hele dorp wacht op hun komst: een teken dat de zomer is aangebroken. In januari komen ze weer terug.

De mensen op de tuin zijn allemaal even vriendelijk, vindt Christos. Alleen, ze zouden best wat meer mogen lachen. ■